ANY XIX 15 CENTIMS NÚM. 955

PAPITU

—Noia, des de que m'he casat amb un francès, he de parlar l'idioma del meu marit. Se li ha posat al cap que a casa no es gasti més llengua que la seva.

Redacció i Administració:
Consell de Cent, 201
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre . . . . . Ptes. 1'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

BARCELONA, 6 DE JULIOL DE 1927

Disbauxes confidencials

NIT D'ESTIU

Mentre els veïns dels pisos alts pugen els balancins al terrat i els dels baixos cerquen la companyia de la gent de les botigues, reposant damunt les piles dels pots de conserves, omplint i buidant el canti de llauna, el senyor Josep no es mou del seu pis i s'instal·la al balconet amb els binocles amanits.

El balconet del senyor Josep no és res de l'altre món. No té més atractius que una alfàbrega, una gàbia amb un grill i un gerani, si és que d'això se'n pot dir atractius. Però, en canvi, la vista que es disfruta des del balconet del senyor Josep és una cosa esplèndida. En fer-se fosc, comencen a illuminar-se les finestres i balcons del voltant i el panorama devé una cosa insospitada. Allí, un matrimoni que no es recata; més avall, una soltera que es contempla al mirall; dues finestres més amunt, dues amigues que es fan pessigolles, i arreu gent que se'n va a dormir. El senyor Josep, des del seu mirador, no tus, ni fuma, ni estornuda, per tal de no fer remor. Una indiscreció podria causar els efectes d'una avaria elèctrica i el panorama restaria obscur.

Quan toquen les dotze, els llums van desapareixent i el senyor Josep se'n va a dormir.

Això si no hi ha res d'extraordinari.

Perquè, una vegada, el senyor Josep, amb motiu d'uns nuvis que no apagaren el llum en tota la nit, veié la sortida del sol.

De senyors Josep, a l'estiu, n'hi ha a tot arreu i en els celoberts més humils es veuen els paisatges més esplèndids.

ELS «CAMELOTS DU ROI»

Els «camelots du roi» són els successors de «El húsar de la guardia» i «La corte de Faraón».

El títol i els procediments són d'opereta.

El senyor Daudet, que ve a ésser un d'Annunzio sense poesia, per atraure l'atenció del poble francès no plany cabrioles. S'atrinxera a l'«Action Française», es resisteix a la força armada, quan van a disparar es rendeix perquè no hi hagi vessament de sang, i en pocs dies es converteix en heroi d'opereta. Però com que, una vegada empresonat, l'interès de l'obra decau, tot seguit apareix la comparsería, els «camelots du roi», que, emprant un «truc» purament d'opereta, posa en llibertat al protagonista i fa quedar en ridícul al director de la presó i la policia francesa.

Tractant-se d'una opereta, el fer quedar en ridícul la policia és indispensable i devé un número còmic de força.

Hi manca, per acabar d'apassionar, el duo d'amor i les escenes sentimentals; però això, tenint en compte que la tendència del teatre modern va encaminada a suprimir els finals amb casori, en lloc de restar mèrits a l'obra, n'hi afegeix.

Els «camelots du roi» són una opereta moderna, a base de moi-

llos antics; el rei destronat, la policia, els alabarders, la fuga amb automòbil, el ministre burlat i un director de presons ridícul i infeliç.

LA DONA GRASSA

Per més que ens requi, hem de confessar que ens agraden grasses. No ho diem a ningú, perquè no és moda, però d'amagatotis cerquem les dones grasses com aquell que cerca un tresor. Prova d'això que diem, és que trobar una dona grassa a una casa de capells, devé gairebé un impossible. Si per casualitat un dia n'hi trobeu una, així que hi torneu ja ha desaparegut. «No hi és—us diu la mestressa. —Un senyor l'ha retirada.» Les primes, en canvi, hi són tota la vida i ningú no els diu res.

Elles, les grasses, com que n'estan convençudes de les tempestats que provoquen, tenen un

posat dominador que suggestiona. Per poc propensos que hi fóssim, allò ens acabaria de decidir. Les dones primes, que es comprenen inferiors, els fan pas i les miren amb una certa envejа. Comprenen que la dona

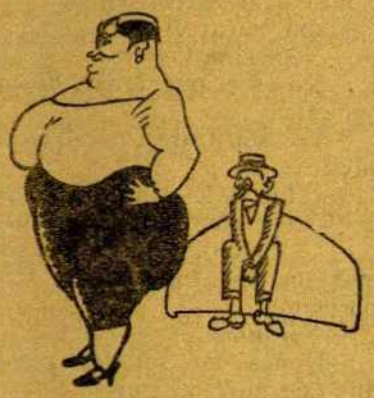

grassa posseeix una fortuna. A cada protuberància hi té amagat un tresor i posseeix el suficient perquè un home quedi sadollat.

La dona grassa, en passar, revoluciona els bars, els cafès, els homes que baden i commou el tràfec, i mentre es gronxa sacsejant-ho tot, té un somriure irònic que dóna a comprendre que sap el que val i per això s'ho fa pagar.

GUNDEMARO RECOLONS

* * *

ELS TATUATGES

A Amèrica hi ha una raça d'indis que tenen la fallera de tatuar-se el pit i el ventre. Els tatuatges, que estan executats amb molta traça, són sempre descripcions, en un seguit de quadros, d'alguns dels fets històrics de la tribu.

Una formosa damisella de Xicago que, com és de suposar, també estava xiflada per les excentricitats, li va pegar per anar a viure una llarga temporada amb aquella bona gent. Naturalment, el primer que se li va ocórrer va ésser fer-se tatuar.

Quan va tornar a Xicago, un dia ho explicava a un dels seus constants adoradors.

—El meu cos — li deia amb sornagueria—està, des del pit en avall, recobert per una sèrie de quadros successius que representen un fet verídic: l'assalt d'una plantació.

El primer quadro és terrorífic. Els indis maten i calen foc a tot arreu. En el de sota es veu la dona del *colono* amb les filles fugint camp a través, mentre que aquest està lligat amb cordes, en mans dels vencedors. En el de més avall segueix l'entrada triomfal a les cases portant el presoner. Després vénen les danses guerreres, i tot seguit el martiri. Mentre els indis apunten amb els arcs per engegar les sagetes, apareix a un cap de quadro un escamot de gent muntada alçant les armes. Són els amics del plantador que vénen a salvar-lo. El quadro penúltim és la lluita campal, i en el darrer altra vegada s'hi reuneix la família: és l'apoteosi.

—Veu—diu la damisella mentre es descorda els botons de la brusa,—veu el primer quadro?

—No! — crida l'adorador tapant-se els ulls amb les mans,— no em faci veure desgràcies... Més m'agradaria que m'ensenyés l'apoteosi... allà... on s'hi reuneix la família.

MATEMÀTIQUES

El *Savi*, el *Manquet*, l'*Apotecari* i quatre *pagesos* més estan asseguts prenent el cafetó de cada dissabte en una taula de la taverna més aristocràtica de Sans.

El *Manquet* pren la paraula i comença a explanar fets de la història, assignatura de la que n'està molt fort, molt... especialment en la de Catalunya.

Consumeix el segon glop, dic, torn, el senyor Enric, qui entra de pet a les matemàtiques. Mil problemes s'havien resolt, i explanat altres mil, quan s'alça un jove d'una taula del costat que, intrigat per la conversació, que havia seguit pam a pam, dirigint-se al senyor Enric, va dir-li:

—Vostè sap més que en Salomó, no hi ha pas cap dubte; però, què va que no sap demostrar-me com 12 més 12 sumen 44?

Els quatre pagesos varen clavar-se a riure, burlant-se de la senzilla pregunta feta; sols el senyor Enric, com a home de més pes, restà una bona estona pensatiu i cavillant la contesta.

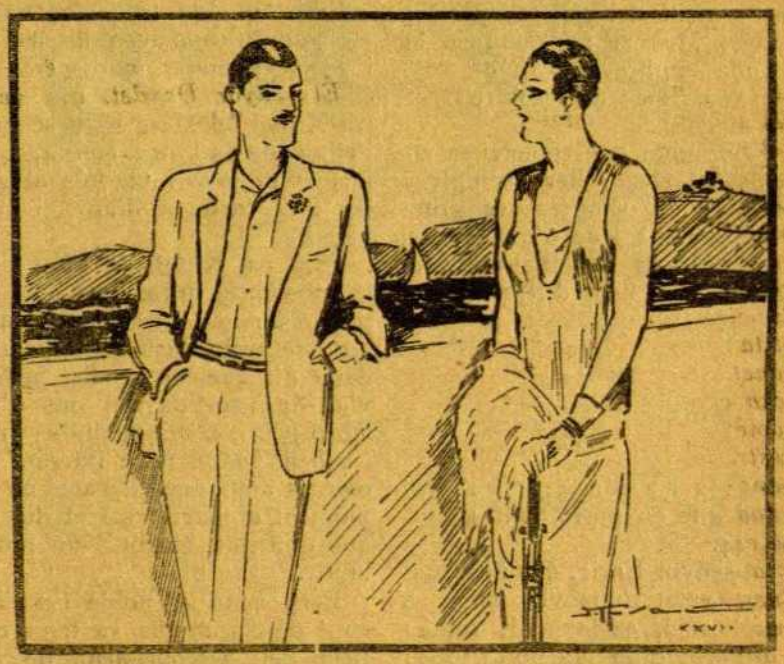

—No, Rafel, no. No he pensat amb enganyar el meu marit.
—Però...
—Si ho he fet, ha estat sense pensar-ho.

—Miri, maca, que li penja la pell.
—Caram! També li deu penjar a vostè!

—Senyors—objectà el jove interpellant,—aquest problema és més senzill del que es pensen vostès. Mes si no dongués la deguda explicació, cap de vostès seria capaç de resoldre'l.

I afegeix:

—Suposem que comerciem en qualsevol cosa; per exemple... en ous: en comprem 12 grosses d'una mà i 12 d'una altra; en reunir-los volem saber els que tenim i hem de fer la suma:

$$\begin{array}{r} 12 \\ +\ 12 \\ \hline 44 \end{array}$$

dient: 2 i 2 són 4; 1 i 1, dos i dos que en porto, son 4: total, 44.

El senyor Enric, que fins aquí havia estat immòvil, atent a l'explicació, exclamà de sobte:

—Però, d'on els porta, dos?

—Els porto amagats, i no em dóna la gana d'ensenyar-los—contestà el jove veí.

L'ELÍXIR

Era l'any de la picor, quan els *guerreros* anaven de llauna i l'anar a matar moros era un esport casolà. Fou llavors quan fra Xipoll de Mesc va descobrir l'elíxir de la força eterna, que feia ésser jove i vigorós al galan més carregat d'anys i més pansit.

Però fra Xipoll de Mesc, de la substància miraculosa sols en pogué fer una ampolla. Costava tant de trobar els ingredients! Amb dir que, entre ells, hi havia sang sortida del nas d'un moro pobre el dia de dijous gras i cabells rossos d'un gitano, arrencats amb unes alicates en el moment d'eixir el sol el dia en què donessin garrot a un tartamut...

Però quan el noble i xacrós baró de Sucamulla va tenir notícia del descobriment de fra Xipoll, no va ja poder restar tranquil. Un elíxir de força eterna! Un filtre per a ésser jove de... recursos tota la vida! I pensant amb la formosa Rosaura dels Encants, una xicota com un sol, filla d'un pagès de la rodalia, per la qual estava trastocat, va sentir la temptació de provar el miraculós elíxir. Era o no era el senyor feudal!

Manà cercar el frare.

—Necessito l'elíxir.

—No us el puc donar. El vull per mi.

—Vós sou frare i no el necessiteu.

—I un be!... M'agraden els bons talls tant com a un altre.

—Us mano, com a senyor, que em feu entrega del filtre portentós...

—*Naranjas*!

—Doncs no sortiràs d'aquí fins que me'l donguis... Estaràs tancat en un soterrani i et faràs repicar, per tossut...

—Què hi farem! Més va patir en Garibaldi!

Però el noble baró era un murri de set soles, i mentre fra Xipoll, assegut a terra, es dedicava a domesticar els ratolins de la garjola, els *guerreros* del senyor escorcollaren la cella del religiós, trobant la cobejada ampolleta, amagada sota d'un barret de copalta.

Quan el noble baró de Sucamulla va veure's amo de l'elíxir, va convidar la Rosaura a anar-li a fer una visita.

—Per què voleu que hi vaja, noble senyor?

—Tinc ganes de demostrar-te que t'estimo.

—Llengua!

—Res de llengua. Sóc jove. Vina...

Però a penes havia entrat la xicota en el castell, quan el guaita, escagarrinat de por, començà a cridar:

—Moros a la vista!

Era cert. Venien els moros disposats a fer feineta. Ves qui s'ho havia de pensar! El baró, deixant la Rosaura per més tard, dictà les oportunes ordres de defensa.

—Tothom a les muralles! Aixequeu el pont llevadís! Esmoleu les eines! Però, què fa el pont aquest, que no s'aixeca, vatua la magnèsia?

El pont no s'aixecava perquè

estaven rovellades les frontisses.

Feia tants anys que no pujava!

I, mentrestant, al temps que els servidors del baró procuraven fer aixecar el pont salvador, els moros, fent ganyotes, s'anaven apropant...

—Me caso amb Breda! Em saquejaran el castell, se'm beuran el ranci, se'm «jalaran» la Rosaura i potser em tallaran... les aspiracions, aquests moros ferrenys! Què fer?

—Ja són aquí, ja són aquí!—cridaven els guerrers, esparverats.

En el moment que la tropa berebere (eh?) anava a trepitjar el pont per envair el castell i fer trencadissa, el baró tingué una pensada salvadora. Es recordà de l'elíxir meravellós de fra Xipoll de Mesc. Ell que si, que es treu l'ampolla de la butxaca i la tira amb força damunt del pont entossudit. Miracle! En trencar-se l'ampolleta i regar el seu contingut les velles fustes, el pont es redressà i pujà, pujà.

Això salvà al baró i als seus, però malogrà els efectes miraculosos que el bo de fra Xipoll esperava del seu elíxir.

La Rosaura dels Encants es tingué d'aconsolar parlant amb el fill de la bugadera.

* * *

RAÓ DE PES

Una vella, d'aquelles tan velles, va anar a cercar un taxi perquè la portés a casa seva.

El xofer, una volta sabuda la direcció, va empendre la marxa a tot gas i com un esperitat va començar a atravessar carrers i a sortejar obstacles.

—Xofer!—va cridar la vella, treient el cap per la portella,—afluxeu un xic que jo em marejo, car és la primera volta que vaig en automòbil .

I el xofer, amb tota tranquilitat, va respondre:

—No en faci cabal, senyora, també jo és la primera volta que vaig en auto... i no m'espanto!

UNA MALA NIT

(*Fragment d'una carta de viatjant*)

«...Vaig arribar a les nou del vespre a Gatuelles de Dalt, un poble de mala mort, que sols té una fonda, també de mala mort. Allí vaig fer cap, i ni mai que ho hagués fet! No vaig poder dormir en tota la nit: pusses, xinxes, rates, corcs, i per més pega, al quarto del costat uns casats de poc. No podent aclucar l'ull, o, millor dit, els ulls, em vaig entretenir en anar apuntant tot el que deia el matrimoni del quarto del costat. No s'espantin, que no hi ha res de mal.

A les 12:

Ella.—Pepito, tingues enteniment!

Ell.—Deixa't estar, tonta, que encara és aviat!

Ella.—Com vulguis, doncs. (*Silenci.*)

A la 1:

Ella.—Encara més! No voldria disgustar-te, però arribaràs a cansar-te! Demà no seràs bo per a res!

Ell.—Si és tan deliciós, Pepeta meva! (*Silenci.*)

A les 2:

Ella.—Vaja, Pepito, enteniment! Deixa't d'això i a dormir.

Ell.—Una miqueta més, Pepeta! M'agrada tant!

Ella.—No, si a mi també m'agrada; però, saps, demà ens te-

—L'ome veritablement varonil no se'n alaba mai. Per ventura me'n alabo jo?

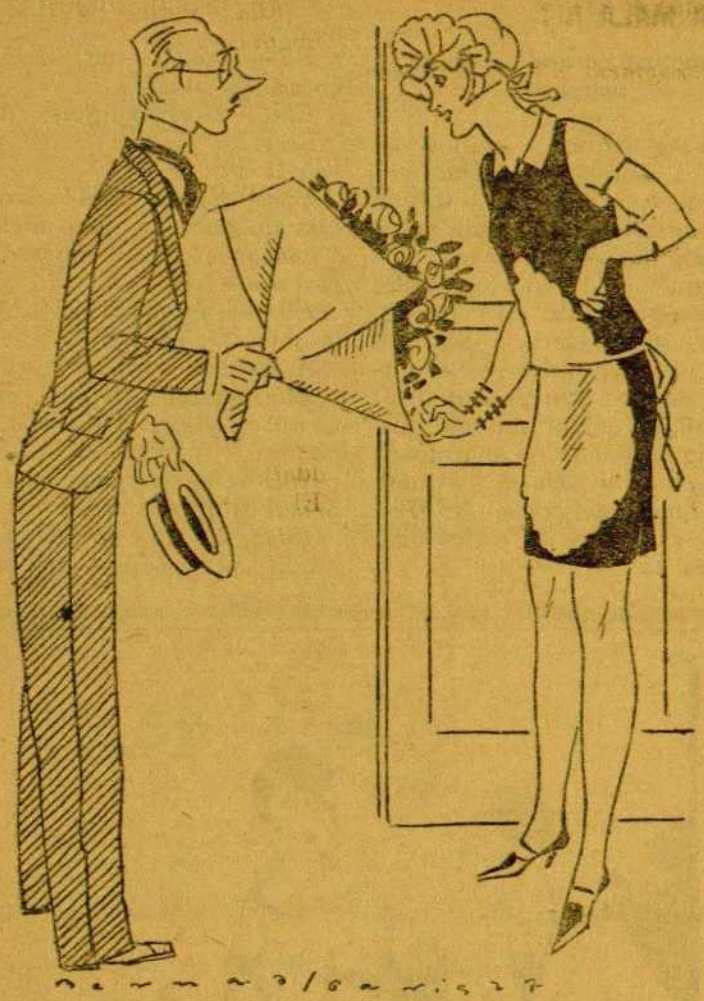

—Què hi ha la senyora?
—Està ocupada.

nim de llevar de matinet... (*Silenci.*)

A les 3:

Ella.— Pepito, tu n'abuses. Demà faràs unes ulleres! Què dirà la gent? Que es pensarà?

Ell.—No te'n preocupis!

Ella.—Hauries de tenir-me més consideració, Pepito! Jo ja no puc més i vull dormir! (*Silenci.*)

A les 4:

Ella sospira, rondina, murmura.

Ell.— Un i prou, Pepeta! T'ho juro!

A les 5:

Ella plora i diu:

—Si jo arribo a saber això, no em caso!

Ell.—Apa, Pepeta, amor meu, l'últim! I després, a dormir... (*Silenci.*)

A les 6:

Ell.—Pepeta?

Ella.—Què?

Ell.—Veus? Ja he acabat. Es molt bonica aquesta novela. No m'hauria dormit de gust sense acabarla. Em perdones, maca? (*Petons, sospirs..., etc, etc.*)

I jo, tota la nit sense dormir.

* * *

PREVISSIÓ

En Lluïset va casar-se amb na Lluïseta, i, com és de rigor, varen anar a fer el viatge de nuvis.

Pel tren, cosa estranya, no hi va haver novetat, i els dos nuvis varen arribar a Vilaflasca, ciutat petita, que celebrava la festa major i en la que la parella volia disfrutar de les primícies del seu nou estat.

Mes, oh contrarietat! La fonda estava plena de gom a gom i no hi havia cap quarto disponible.

—Si volen contentar-se amb un matalàs damunt del billar?—va dir-los el fondista.

Varen accedir, doncs els dos tenien veritables ganes de... dormir.

Installats en la sala del billar, la núvia, vergonyosa, començava a deixar-se anar en braços de l'enamorat Lluïset, quan s'adonà d'un ròtul que hi havia en la paret, dessota del tantejador, i que deia:

«Por la primera rotura se pagarán 40 pesetas.»

I, previsora, preguntà a en Lluïset, tot ensenyant-li l'avís:

—Ja portes prous diners?

* * *

CONTES AL MINUT

En el cabaret. Parlen dues tanguistes.

—Esperes a algú?

—Sí.

—A quí?

—No ho sé!

* * *

Entre horitzontals:

—Jo, noia, mai dic mal del pròxim.

—Si que ets virtuosa.

—No és això. Es que no sé mai qui serà demà el meu pròxim.

* * *

—Què t'ha semblat el casament d'en Peret?

—Que la núvia estava molt mona.

—I el nuvi, també.

* * *

Les angúnies d'un borratxo.

—Escolti, *sereno*: que és molt lluny l'altre fanal?

D'ACÍ I D'ALLÀ

Un fuster va apallissar una dona. I aquesta, com és natural, va denunciar el fet a la policia.

—Per què li ha pegat?—preguntà el jutge a la víctima.

—Perquè no li he volgut llogar el davant. Calculi si l'hi podia llogar! Es el lloc on treballa el meu marit!

Un savi francès, que es diu Raisner, acaba de fer una revelació sensacional.

Ha descobert, en el vell Egipte, un baix-relleu amb el retrat d'una princesa «Hetefera, mare de Cheops) que portava els cabells a la *garçonne*!

Què diran ara els que critiquen la nova moda, que ja es portava fa 4,700 anys?

En el Palau de Justícia. Una vella, pintada i retocada, d'aquelles que no es baten mai en retirada, és citada a declarar davant d'un tribunal.

El president li pregunta els anys que té. Ella dubta, fa el posat d'enfadada i calla.

Llavors el president li diu:

—Cuiti a contestar, senyora, que a cada minut que passa se li fa més difícil la resposta!

Un novellista del districte V s'alaba de l'èxit de la seva darrera obra.

—La meva novella ha fet somniar moltes nenes...—diu.

I li respon un company:

—Ho comprenc. Ves qui és que no s'adorm en llegir-la!

Parlant d'en Lindbergh, deia un diari de París:

«El gloriós aviador, que mai no ha begut més que aigua, no s'aprofita pas de la seva estada a París per canviar de costums.»

I un xic més avall, diu:

«Quan l'arribada del cèlebre pilot fou coneguda, en els bars freqüentats per americans, tots trincaren a sa glòria, prenent un *cock-tail* compost de *gin*, conyac, vermut i canyella, del que és inventor.»

Es veu que és cert allò que hi ha pastissers que no tasten els dolços.

* * *

UNA BONA CONDICIÓ

Gertrudis, la criada del senyor Palaudàries, se n'ha anat a passar una temporada a un altre indret.

El senyor Palaudàries explica a tothom que la Gertrudis ha anat a cuidar la seva mare que es troba delicada, però la gent del poble somriu i murmura. Es inútil que el senyor Palaudàries s'escarrassi, car ningú no s'ho creu.

Passats uns dies, el senyor Palaudàries està cansat de romandre sol i de cuinar i de fer-se el llit. Si trobés una altra criada la pendria de bon grat.

Passats uns dies se n'hi presenta una que fa cara de bona xicota.

—A veure, què saps fer? Saps cuinar, saps planxar, saps rentar...?

—Oh, senyor Palaudàries, jo no sé fer gran cosa, però tinc una gran qualitat.

—Veiam, quina és aquesta gran qualitat.

—Que sóc estèril, senyor Palaudàries!

El senyor Palaudàries per fi ha trobat la minyona que li convenia.

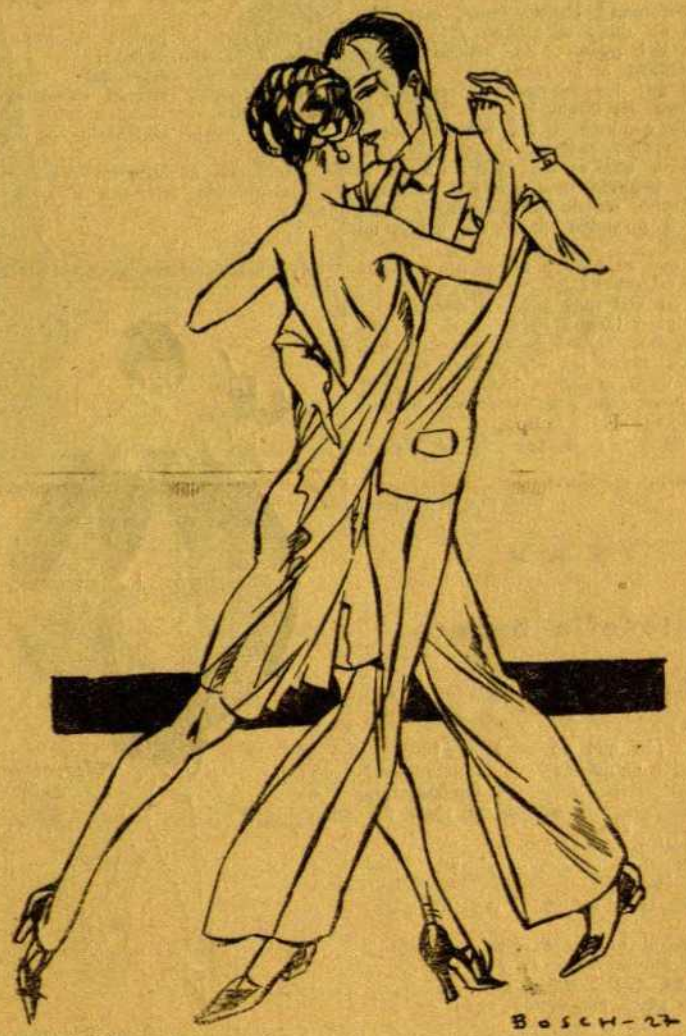

—A mi, Lluís, el ball modern m'agrada molt...
—El que no trobo pràctic és ballar-lo dret...

REDACCION

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10
DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BETICO

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

Año I — Director: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1428

El juicio de Salomón, o tal hi da que no se cree

Salomón Palomino es un chico de la primera volada que aun no ha visto el mundo por un agujero.

Un día le engatusó una flavia que la sabía de aquello más larga y Salomón se encatalinó y fué ped al cuévano.

(¿Por qué los gallos cierran los ojos cuando cantan?

Pues porque se saben el canto de memoria.)

Cuando Salomón estuvo bien tostado, la flavia, que por una de aquellas raras casualidades se decía Tiburcia, se lo rifó de valiente, haciéndole puginar un pedo de pelas que hacía escrujir.

(¿Cuál es el canto más armonioso para los pobres?

¡El canto de un duro!)

¡Cómo le hacía ir de bólit la Tiburcia a Salomón! Tanto, tanto, que éste, al cabo de abajo se cabreó y le dijo el nombre del puerco. Es aquello: tanto va Alcántara a la fuente...

(¿Por qué los toreros han resuelto la cuadratura del círculo?

Porque cuadran a los toros y luego les hacen caer redondos!)

Tiburcia, que es del morro fuerte, le dió todo seguido una mano de setas y el muchacho, sacando fuego por las muelas, tocó pirandón para no hacer un estropicio.

(¿En qué se parece Benavente a unos zapatos estrechos?

Pues en «El mal que nos hacen».)

¿Qué pasó luego? Esto, si no me hacen el salto, lo sabrán el próximo número con todos los ets y uts. Así paginarán unos céntimos más, qué carai.

(Un juez ¿en qué se parece a una chica caya?

En que recibe la mar de declaraciones.)

Y ahora, mandar.

BUENDIA Y GASSOL

* * *

Filosofía barata

Fíjense en esto:

¿En qué se parece la noticia de que yo he sacado el gordo, a una mujer muy fea?

Pues... ¡en que no es *beldad*!

(Prescinde cargo de [illegible] circunstancias.)

¿No es hac[illegible] profundamente?

Cuando [illegible] uno que no tiene pafias, ¿dónde va?

Al Paraíso.

¿Y dónde va el que es rico?

A las butacas.

Esto ya tiene un chico más de miga, oi?

El ver, el oir y el oler ¿en qué se parece a los números 12 y 90?

Pues en que ¡*sent i dos*!

Nada: ¡que no somos nada en este mundo!

Las burillas de un habano de 6 pafias ¿en qué se parecen a las meucas pobres?

Pues en que se ven muy apuradas.

Pero no se apuren ustedes, ¿eh? El mundo es así.

A que no saben ¿por qué un hombre de mal genio no puede pas ser médico?

¡Porque no sufriría que le tosiera nadie!

Y no le hagan gastos.

El mundo da un pedo de vueltas. No hay que darle ídem.

Y a ver si caen ¿en qué se diferencia un décimo de la lotería de los más baratos a un dropo?

En que el décimo ha costado tres pesetas y el gandul, *acostado* todo el día.

De lo dicho se deduce que hoy hi somos y mañana no.

¿Por qué los jueces no pueden jugar a cartas?

Porque acostumbran a fallar.

La psicología tiene estas sorpresas.

Pero lo esencial es no dejarse decandir.

¿En qué se parece la oreja de una niña a la una tocada?

En que es *hora-dada*.

Filosofíen y vivirán como el pescado en el agua.

¿Cuál es la aspiración de un jorobado?

Vivir con la esquena *dreta*.

Resignación cristiana y arriba y gritos.

E. KUÁNIME

—Vol que li serveixi l'aperitiu al llit, perquè diu que li obre la gana... Mentre no me l'obri a mi!

ECOS

Primero había «La Lechera» sola...

Luego vino «El Pagés».

¿Qué pasó?

Lo ignoramos; pero ahora, ha salido «El Niño».

¡Cómo está el mundo!

¡Todo es leche!

* * *

Unos amigos del ecoísta estaban sin pafias.

¡Y se veían negros!

Cansados de ir de Herodes a Pilatos, uno les enceró y se fueron al Africa.

Y dicen que allí *se ven negros*.

¡Para esto, no calía pas ir tan lejos!

* * *

Un amigo—otro, ¿eh?—me preguntó dónde tenían el punto los taxis de 70 céntimos.

Y yo, jocoso hasta el cabo de arriba, le dije que lo tenían «sobre la i».

El amigo me dijo sóminas.

Ignorante.

* * *

Otro amigo del ecoísta es viajante de baúles de rejilla para climas bochornosos.

Y el ecoísta, el otro día le dijo «primavera».

Y él se cabreó.

Es un pallús. ¿Acaso los viajantes no van de una estación a otra?

¡Los mismo que la Primavera!

* * *

Correspondencia

Un viajero que tiene dos muelas careadas. — Sí, señor. La pampa que es menos conocida en América es la pampalluga.

Una virgencita. — Una vela o un plátano.

Un atleta. — El record de levantar falsos testimonios no sé pas quién lo posee. Acaso se lo digan en el Ateneo.

Jugador empedernido. — Dice usted que en su casa hay casos de rabia. ¿Tiene usted Laboratorio antirrábico o juegan al siete y medio?

Fleta II. — El artículo que se vende más caro son las pelucas. Mi abuelo me decía que una onza de peluca valía 16 duros.

Un curioso. — ¡Claro! Don Joaquín Mortero es manco. No podía ser pas otra cosa. Los morteros sólo tienen una mano.

Antropologomorfoideo. — Usted está badando. En los cuarteles no hay fósiles. ¡Hay fusiles, que no es pas lo mismo!

Ganapia. — ¿No sabe usted en qué se parece una de las aberturas de los barcos, a una prenda femenina? Sí que es pallús. En que *es-cotilla*. ¿Lo ve?

Una hetaira peripatética. — A los hijos de... aquello, les llaman bolos, porque van al torno.

Redegunda. — Consolar a una viuda es una buena obra.

DR. CILLO

—No convé posar obstacles al desenrotllo dels negocis.
—Per què m'ho diu, això?
—Perquè procuri que es pugui posar i treure amb facilitat.

—I és que l'«Azorín» els va treure els drapets al sol sense pietat. Els va dir, als uns, que feien de crítics per coaccionar les empreses i obligar-les a estrenar les seves obres, i als altres, que cobraven el *barato*.

—Què diu, ara!

—L'Evangeli! I, és clar, els crítics varen escometre amb tota la sanya a l'«Azorín», dient-li el nom del porc i deixant-lo com un drap brut.

—Es inaudit!... Perquè, després d'haver vist «Old Spain», no crec que cap crític pugui dir mal de l'obra de l'«Azorín».

—Això és el que els cou. Pensi que tots els d'aquí esperaven aquesta estrena amb ganes de fer enrenou. Calculi el desengany que han sofert i el contratemps que suposa veure's obligats a confessar que, de molt temps a aquesta part, no s'havia estrenat res semblant.

—Tant que els hauria agradat poder *estrechar lazos* amb els critics madrilenys!

—Per quin anirem, ara?

—Pel «Tívoli». L'Ortas ha aconseguit animar l'espaiós teatre del carrer de Casp, que darrerament ja només servia per fer-hi cinema. I és que l'Ortas no defrauda mai. El públic compra la localitat com aquell que compra un pollastre. Sap que paga per riure i que riurà. Amb «La familia es un estorbo» la gent s'hi caragola i li ve sanglot, i el que no tus, gemega, i el que no, s'ennuega.

—I això que l'obra és pocasolta!

—Bé, sí, però l'Ortas és el rei de la barrila i els seus companys són uns trumfos.

—Al «Goya» s'han abocat als redolins i no hi ha qui els tregui d'aquí. Després de l'«Ermita...» i de l'obra del poeta cordovès, han estrenat «La cantaora del puerto», de l'Ardavin.

—Exit?

—Com és de suposar, el públic femení, que té una debilitat per la poesia, sobretot si *campoamoreja*, es va engrescar de valent.

—El que no he vist encara, és «El hijo del Polichinela», d'en Benavente.

—Tinc entès que és retòric i filosòfic.

—Instrueix i *deleita*.

—Tant, que molts es pensaven que era d'en Linares Rivas.

—Tan bé que estaria una fusió Benavente-Linares Rivas!

—I per la pròxima, què?

—Què diable serà que al «Barcelona» no estrenin mitja dotzena d'obretes?

—Sort en tindrem.

—Si no se li ofereix res més, me n'aniré a sota la figuera a llegir «Els tres mosqueters».

—Vagi, vagi, que jo ja tinc prou feina a posar en ordre una collecció completa del *Brusi*.

★★★

LA PANXA

Lola, una casadeta de 23 anys; bufona com poques se'n veuen, i... encinta. Passa pel

—Sí, noi. Jo, abans, vivia d'un negoci que rendava molt.
—I el vas plegar?
—Se'm va morir.

carrer de la Portaferrissa en direcció a la Plaça de Santa Anna.

Un home, jove també com ella, surt del carrer de la Cucurulla i s'encamina cap a la Rambla, trobant-se amb la Lola; i en veure-la tan graciosa i atractiva, li diu, i potser sense fixar-s'hi:

—Quina panxeta més bufona! Que m'agrada!...

La senyora, en sentir això, es treu una cartolina de visita de dintre el moneder i li entrega, dient-li:

—Casa de vostè.

El jove, per la dita cartulina, s'entera que viu al carrer Condal, i al dia següent se n'hi va.

Arriba al número que la direcció indicava, entra a l'escala, puja al segon pis i truca.

La porta s'obre i apareix l'hermosa imatge de la Lola.

—Què se li ofereix? — pregunta.

—Sóc aquell, sap?—a qui va entregar la targeta.

—Ah, sí! Passi; faci'm l'obsequi de seure un moment.

I cridant el seu marit, li diu:

—Mira, Jordi, a aquest jove fes-li una panxeta com la meva, que diu que li agrada molt.

—X

GRAN SASTRERIA LAIETANA
LA DEL RELLOTGE
EXTRAORDINARI ASSORTIT EN LES ÚLTIMES NOVETATS
Trajos d'estam, a mida, des de 65 a 160 ptes.
Trajos dril i gabardina, a mida, de 27 a 45 ptes.
Pantalon tennis, de 18 a 40 ptes. — Pantalon dril, de 12 a 22 ptes.
Talladors de primera categoria. — Tall i confecció garantida. — Es la casa més acreditada perque ven tots els seus articles de millor qualitat al preu més barat
40 - VIA LAIETANA - 40

—El meu home és un àngel!
—Quina sort tens! El meu, encara viu.

EL TRAMPÓS

En Cisquet, jove pagès
del poble de Palamós,
era en extrem tan trampós,
que dubto n'hi hagués cap més.
En el costum de jugar
al *solo* o a la manilla,
li era cosa ben senzilla
podê amb les cartes guanyar.
Home per demés barrut,
si a noies feia l'amor,
la que se'l creia de cor
en la trampa havia caigut.
I en negocis? Quin pillet!
Encara que el vigilessin,
sense que se n'adonessin
la trampa ja havia fet.
I en qualque altra gestió
gens convenia tractar-hi,
puix d'un home estrafolari
no en pots treure res de bo.
Trampós, sense cap bon fi,
ell enredava amb excés.
Era en Cisquet un pagès
que donava molt que dî.
I tant i tant va abusar,
que el poble de Palamós
l'avorrí per perillós
i el va a l'oblit relegar...
I ara, com ningú l'abona,
en veure's així avorrit,
de Palamós n'ha fugit,
internant-se a Barcelona.
Mes l'home, en ses aficions,
no trobant on trampejar,
les... trampes en sol tocar...
quan vénen les processons!

FRA ANSELM TAROT

★★★

LA CONFESSIÓ

Un jove s'agenollà davant del confessionari.

—Vinc, pare, a confessar-me d'un gros pecat.

—El meu xicot no vol que ho balli, això.
—Per què?
—Perquè després no tinc esma de bellugar-me.

—Tu diràs, fill meu.

—Jo, estic bojament enamorat d'una dona...

—El de sempre.

—Però, quina dona! Es d'aquelles de deixa'm encendre.

—N'hi ha, n'hi ha. Seguim.

—Sa presència em fa [illegible] tentines...

—Sí? Exageres...

—No exagero, no. Em fa perdre el món de vista.

—La carn, fill meu!

—Justa. Em tempta, quan la veig, a fer un disbarat com un temple.

—Ei, tu! Que un temple no és un disbarat.

—Doncs, com una fàbrica.

—Així, *bueno*.

—A nit, oh! Vaig entrar secretament en sa alcova.

—Mal fet!

—Ai, pare, com estava!

—Segueix, segueix...

—Com que fa tanta calor, sap? dormia descuidada damunt del llit.

—I... tu...

—Vaig poder contemplar son cos de marbre, son pit escultural, ses cames, son...

—Veuràs, noi, plega.

—Per què?

—Per què? Perquè noto que la cosa s'allarga massa...

★★★

ASTRONÓMICA

Visità un observatori,
amb la dona de bracet,
el beneit de don Gregori
i l'eixerit Rafelet.
Mentre ell el cel mirava,
l'altre a sa dona abraçava.
—Dec 'ser cec o dec 'ser borni;
no veig res—deia amb *enfado*.
—Miri amb un xic de *cuidado*,
i ha de veure a Capricorni.

VAL MÉS PREVENIR QUE CURAR

Al mas Rocamora feien festa grossa. D'una part, perquè la pubilla Gracieta se'ls casava amb l'hereu Lió, el més ric del poble, i per altra, i no menys important, per l'aribada del noi mitjà, que feia molts anys havia marxat a ciutat i tornava ja havent acabat brillantment la carrera de metge.

Però, per desgràcia, molta part de la gent del poble no podia participar de l'alegria d'aquella festa.

Una passa de tifus horrorosa desmembrava ara aquesta família, ara l'altra, i rara era la casa en què la malaltia no deixés sentir sos terribles efectes.

Per això, en Jaumet, que aquest era el nom del jove metge, abans del convit de noces prengué la paraula dient:

—Es veritat que són moltes les destroces que fa aquesta malaltia; però jo puc dir ben bé que avui dia qui té el tifus és perquè vol. La millor manera de prevenir-se contra ell, és no ficar-se res a dintre que no sigui bullit.

* * *

I vingué la nit. Arribà la delitosa nit tan esperada en què els esposos novells provarien les delicioses postres del sopar de Venus en moments inoblidables de felicitat eterna.

—Ja és bullit?—va preguntar la núvia.

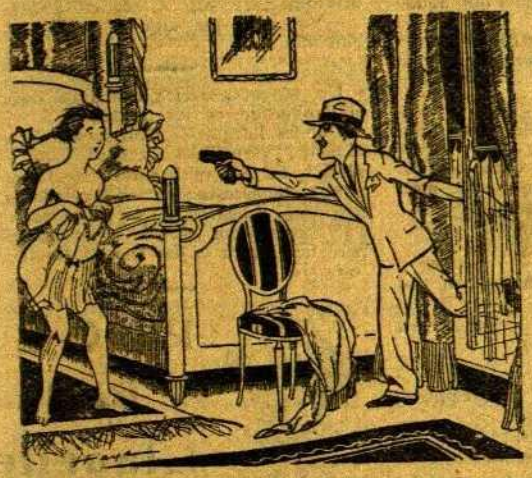

—Les mans enlaire!

(De *Sans Gêne.*)

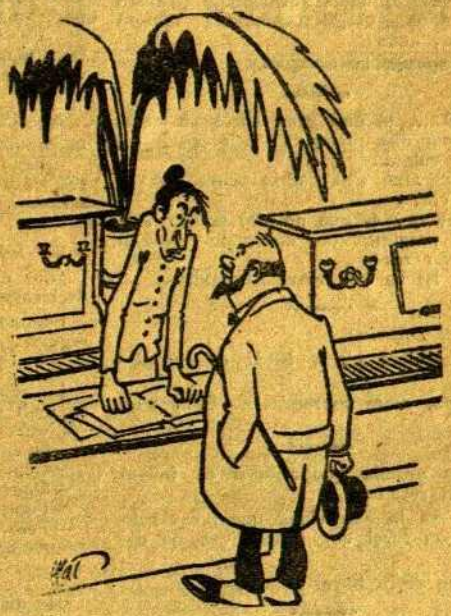

—Voldria una peça de piano.
—Aquí els venem sencers.

(De *Pêle-Mêle.*)

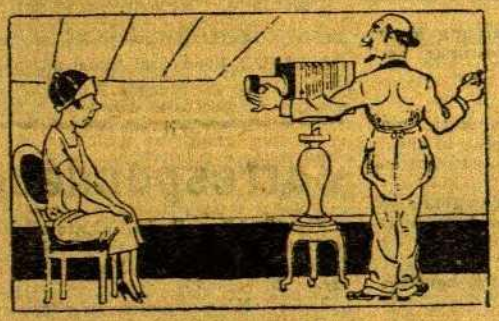

—Miri aquí...

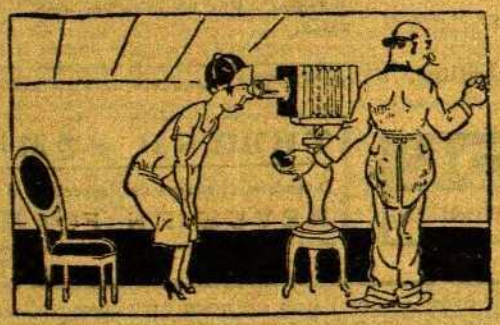

—!!!!

(De *Pêle-Mêle.*)

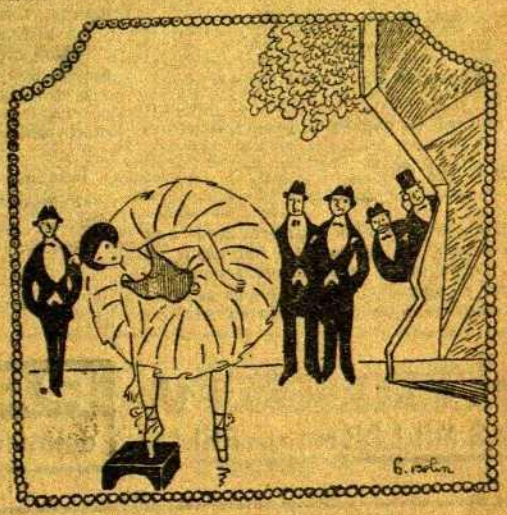

—Es una gran estrella!
—I una bella lluna!!

(De *Sans Gêne.*)

Llegit a la *Gazette de France*:

«A vendre, hôtel particulier, pauvant servir à tous usages: commerce, maison d'amour, etc.»

Ens agrada la franquesa.

En R..... té una gran afició al mam, i la seva dita preferida és, es parli del que es vulgui:

—Amb això s'hi podria beure un vaset de vi...

—Amb què és que no s'hi podria beure?—li preguntà un contertuli.—No hi deu haver res!

—Sí. Hi ha una cosa. Amb aigua.

De *El Diluvio*:

«Se alquilan pisos. Nada de corredores.»

Un pis sense corredors?... Com s'ho farà?

D'una novella que publica en fulletó un gran rotatiu:

«Tal era la obscuridad que no vió la luz de un farol que pendía colgado del techo.»

Si que devia haver-hi fosca!...

Llegim a *La Vanguardia*:

«Piso once duros.»

Ja és trepitjar, ja!

Un altre:

«Joven para escribir a máquina de 18 a 18 años...»

Se'n farà un tip, pobre xicot!

De l'*Heraldo de Madrid*:

«En el tercero, Revertito al intentar un natural es cogido y Joselé lo remata...»

Quin mal cor!

El senyor G... s'ha engrescat amb una fulana que un aristòcrata barceloní va treure d'un taller de modistes. I com que és ric, el senyor G... no vol que la Mercè tingui res que recordi el seu antecessor.

—No vull—deia a un amic,—quan dini amb ella, menjar amb els plats que aquell porc va menjar.

Bé—li digué l'amic;—però bé suques la... ploma al mateix tinter que ell la va sucar!

Sentit en una parada de llibres de Santa Madrona:

—Li recomano aquesta obra còmica. Hi riurà de valent. Es una cosa molt seriosa...

De *Informaciones*:

«Los médicos austriacos amenazan con declararse en huelga.»

Bé, parlem-ne, d'això: ja estan ben segurs que és una amenaça?

La senyora Agneta tenia una cambrera molt caia des de feia anys.

L'altre dia li donà comiat.

—Que té alguna queixa de mi?

—Cap.

—Doncs, per què em treu?

—Perquè ja no la necessito.

—Però...

—Es que el noi es casa, sap?

Un diàleg amorós:

—El meu somni és viure per estimar!—diu un sentimental.

—També ho és el meu—diu una meuca,—però estic obligada a estimar per viure!

En Ramon, l'altre dia s'emportà una xamosa raspeta a Les Planes. I allí... ja ens dispensaran que no entrem en detalls. *Consumàtum est.*

La xicota va fer, tota compungida:

—Vol dir, Ramon, que no hem anat massa lluny?

I el minyó respongué:

—Evidentment. En un hotel hauríem estat millor!

Traduim de *L'Intransigeant*, de París:

«Peñarol continue d'être frappé de stérilité...»

Repunyal! Ves quines coses!

Un jovenet ha fet una conquista. I diu:

—El meu papà ha fet una fortuna extraordinària. Vaig a explicar-li com...

—Val més que digui «quant»—respongué ella.

Un senyor americà acaba de descobrir el llenguatge de les ungles.

Dur-les llargues i planes, vol dir enteniment; vermelles, virtut i salut; amples i curtes, mal geni; en forma de ganxo, hipocresia; curtes i retallades, llibertinatge; negres, falta de netedat.

No discutirem les primeres proposicions, però la darrera és un encert. No ho dubtin.

PUCES
Polls
Lladelles
es destrueixen amb
DISCRETAN
Pols inofensiva, radical i positiva
No taca. Res delata el seu us
Venda: SEGALÁ, Rambla de les Flors, 14
GALLARDO, Ronda Sant Antoni, 88 — GELART Princesa, 7

Correspondència

Espatlla-pits.—Posi-li càmfora, que no se li arni.

Cunitu.—Ara vegi! No té por de gastar-se de cervell?

Tuies.—N'aprofitarem un parell...

Enganya-caloios. — Es molt fresqueta; vostè, pubilla!

Sugrañitos.—Al cove i no en parlem més.

Ararai.—Ens ho mirarem amb més catxassa.

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

ERICOT
RES MILLOR PER A LA PELL

PAGÉOL
desinfecta las vías urinarias

TEATRE COMIC
Divendres, 3, estrena de l'espectacle d'estiu
REVUE EN FOLIES

CAPSULES PERUVIANES
Únic i provat remei que en pocs dies cura radicalment les afeccions de les vies urinàries: Purgacions, fluixos, &, per antigues que siguin. — BORRELL: Asalto, 52

Rasgos de ingenio

DE

Jacinto Benavente

Un tom en rústica, amb portada a tricromía

PREU : DUES PESSETES

Per a passar bones estones, adquiriu el

Libro de sátiras

Epígrames i burles dels millors clàssics

Un tom en rústega, de 256 pàgines
Demaneu-lo a tot arreu, 4 pessetes

EXIT grandiòs de la LOTION LADIL

Pànic remei que, sense perjudicar, mata les cabres per rebels que siguin

CARRER DE LA UNIÓ 5 FARMACIA

Médicos y Boticarios

Curiós llibre de sàtires, epígrames contes, narracions, etc., recollits per

MANUEL GIL DE OTO

De venda a totes les llibreríes, al preu de 5 pessetes

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·ustrat, **3'50** ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

MAISON MEUBLEE (VERDURA)
Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Ventiladors elèctrics

---

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)
Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Ventiladors elèctrics i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Circol Barcelonès); Barcelona

---

VIAS RINARIAS : IMPUREZAS de la SANGRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de

LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS. — *Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, *y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CAPSULES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. 5'50 PESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *eccemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticaria*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — *Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAGEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.* Moncada, 11, Barcelona.—VENTA: *Farmacia Segalé*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores: MATACABRAS RAPID, a la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL : ESPALTER, 6
(entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA Es cura radicalment amb el SULFURETO CARBÒNIC **RONYA**
que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Assalto, 86
Centres d'Específics

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higiènicques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols
50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1 - BARCELONA

—Quina pega! Sempre se'm desfà la lliga-cama quan no passa ningú!